

KOPJE ONDER

Over haar gezicht voelde ze een licht briesje en de golven sloegen zachtjes tegen haar lichaam. Ze strekte zich uit om alle zonnestralen op te kunnen nemen en genoot van de kalmte. De minuten verstreken en terwijl ze langzaam indommelde, rook ze het. Een vieze rottende geur die steeds sterker werd. Hij was plotseling gekomen en verbaasde haar. Alles was zo mooi en rustig geweest. Langzaam stond ze op en trok een handdoek van de kant. Het was dat ze doof was en dat ze daardoor niet gehoord had of er andere mensen in de buurt waren. Maar omdat ze op een afgelegen plek was, was ze er niet van uitgegaan. Ook toen ze om zich heen keek zag ze niemand. Het leek alsof de geur uit het westen kwam en toen ze in die richting begon te lopen, begon de geur zich steeds meer te ontwikkelen. Het was eerst een laag geweest. Vies, maar niet ondragelijk. Nu werd het een pure rottende geur, van iets wat al heel lang aan het rotten was. Het was ook maar een paar meter verder toen ze het zag. Het was een lijk. Het was tegen de kant van de rivier gebotst en zat daar nu klem. Het lijk was zeker al een tijdje oud, te zien aan de vliegen die zich inmiddels rondom het lichaam hadden gevestigd. En voor het eerst, in al die keren dat ze op dit plekje was geweest, haar veilige en rustige plekje, voelde ze zich niet meer veilig. Alsof iemand haar van achteren aan het besluipen was en ze de knarsende stenen onder diens schoenen kon horen. Alleen, die kon ze niet horen. Koortsachtig draaide ze zich telkens weer om,

in de hoop een glimp op te vangen van haar denkbeeldige besluiper. En ondanks het idee van een vreemd persoon, een moordenaar, te spotten, was de realiteit van niemand zien nog veel beangstigender. Dus stond ze daar maar, zich telkens weer omdraaiend, met die ondragelijke rottende geur om zich heen. Ze moest nadenken, nee, eerst haar gsm vinden om de politie te bellen. Zo snel als ze kon liep ze terug naar de plek waar ze haar spullen had gelegd. Met bevende handen pakte ze haar gsm uit haar tas en belde het noodnummer: "Hallo?"

Stilte.

"Ik heb een lijk gevonden."

Stilte.

Ze ging zitten en keek om zich heen. Alles was nog precies zoals voorheen. Het water kabbelde, de zon hing laag aan de hemel en het groen van de natuur was nog steeds groen. Je zou haast denken dat het een gewone woensdagmiddag was, als je niet wist dat een paar honderd meter verderop een lijk lag. Ze liet haar handdoek van zich afglijden en liep naar het water. Hoewel het idee van het delen van hetzelfde water waar een lijk in lag verschrikkelijk was, wist ze dat dit nu de enige plek was waar ze zichzelf kon kalmeren, waar ze kon nadenken. Voorzichtig stapte ze met haar ene voet in het koude water, en toen haar andere, en toen, kopje onder. Daar lag ze, in het water, afgesloten van de wereld, de drukte, helemaal alleen. 57, 58...., 59, water, adem, lucht. Met een ruk kwam ze omhoog.

Beeld: Luc Schol